

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Ekoens s. r. o.**, se sídlem Na dlouhém lánu 508/41, Praha 6, zastoupená Mgr. MUDr. Zdeňkem Kubickou, advokátem se sídlem Soukenická 1090/14, Praha 1, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2023, čj. 71747/23/7700-60470-013835, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2024, čj. 11 Af 3/2024-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně obdržela od Ministerstva pro místní rozvoj dotaci ve výši 4 400 000 Kč na výstavbu 8 vstupních bytů v rámci projektu „B. j. 8 PB – VB Šluknov“. Při daňové kontrole bylo zjištěno porušení rozpočtové kázně, za které Finanční úřad pro hlavní město Prahu v roce 2021 vyměřil žalobkyni odvod ve výši 4 400 000 Kč. Proti platebnímu výměru se žalobkyně odvolala a Odvolací finanční ředitelství odvod snížilo na 290 893 Kč. V roce 2022 bylo žalobkyni vyměřeno penále za prodlení s odvodem ve výši 279 123 Kč. Žalobkyně odvod i penále včas uhradila. Poté podala žádost podle § 44a odst. 13 zákona č. 218/2000 Sb.,

o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), o prominutí odvodu i penále. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím žádost zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl (dále napadené rozhodnutí, městský soud). Žalobkyně se dopustila dvou pochybení, jednak uzavřela nájemní smlouvy s osobami, které nesplňovaly kritéria stanovená v podmínkách pro poskytnutí dotace, a také požadovala proplacení DPH z dotačních prostředků, přestože na to neměla právo, když si zároveň nárokovala odpočet DPH.

[3] Bylo na žalobkyni jako příjemkyni dotace, aby splnila příslušné podmínky pro poskytnutí dotace, byť mohou být nezanedbatelné. Účelem dotace nebylo jen samotné vybudování podporovaných bytů, což žalobkyně zrealizovala, ale též poskytnutí těchto bytů přesně vymezenému okruhu cílových osob. Cílem bylo, aby podporované nájemní bydlení mohly získat jen osoby, které skutečně splňují vymezená kritéria, ať již jde o výši jejich dosahovaných příjmů, nebo o majetkovou situaci. Žalobkyně přitom nepopírá, že dvě konkrétní nájemkyně (paní H. a H.) potřebné podmínky nesplňovaly (jedná se o pochybení ve zjištěních č. 6 a 7). Podle městského soudu bylo však legitimní po žalobkyni požadovat prověření jejich dodržení, neboť za splnění dotačních podmínek odpovídala. Pochybení žalobkyně včetně okolností, za nichž k nim došlo, nezakládají ani podle městského soudu důvody zvláštního zřetele hodné pro prominutí odvodu a penále.

[4] Pochybení žalobkyně nelze považovat za marginální podle čl. III bodu 1 písm. c) pokynu GFR-D-46, neboť nejde o případ, kdy pochybení nemohlo ani potenciálně mít vliv na naplnění účelu poskytnuté dotace, ani mimo jeho rámec. Pochybením žalobkyně totiž došlo k pronajmutí podporovaných bytů osobám mimo cílovou skupinu, a to po nezanedbatelnou dobu, což účel projektu nesledoval.

[5] Přímo v rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo stanoveno, že za splnění povinnosti odvést DPH včetně výpočtu je zodpovědný příjemce dotace. Žalovaný vysvětlil, že rozhodnutím stanovená povinnost odvést DPH byla jen blíže rozvedena v Metodickém pokynu k úhradě DPH z roku 2014 (dále jen metodický pokyn), přičemž tyto dokumenty pouze upřesňují zákonná pravidla, která měla žalobkyně povinnost dodržet. Žalobkyně tedy porušila jasně stanovenou povinnost vynaložit poskytnuté prostředky na vymezené bytové jednotky v konkrétní výši. Pokud tak neučinila, bylo třeba přečerpanou částku odvést poskytovateli dotace, což žalobkyně nedodržela. Nejde o marginální pochybení, a to i s ohledem na přečerpanou částku. Žalovaný tedy nepochybil, pokud zde neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro prominutí odvodu a penále. Žalovaný zároveň vypořádal její námítky a vysvětlil, proč jí namítané okolnosti nemohou odůvodnit ani částečné prominutí odvodu a penále. Porovnal pochybení jak s případy obsaženými v pokynu GFR-D-46, tak i s judikaturou správních soudů. Výši penále zároveň neovlivnila délka správního řízení, neboť své maximální úrovně dosáhlo ještě před zahájením správního řízení. Nebyl důvod aplikovat zásadu *in dubio pro mitius*, ani provádět test proporcionality.

II. Argumentace účastníků řízení

Kasační stížnost žalobkyně

[6] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.).

[7] Podle stěžovatelky představují odvod i penále v uvedené částce nepřiměřenou tvrdost zákona a na její straně jsou důvody zvláštního zřetele hodné pro úplné prominutí. Městský soud převážně odkázal na napadené rozhodnutí, s nímž souzněl, a blíže se věcí nezabýval. Nezohlednil argumentaci, že k přeplatku na jednotlivých bytech došlo nesprávnou kalkulací DPH, když stěžovatelka sice nárok na odpočet DPH i na úhradu DPH z dotačních prostředků měla, ale přišla o ni pouze neaplikací metodického pokynu (na který ale rozhodnutí o dotaci neodkazovalo a stěžovatelka jej neznala). Sice uvedl, že neznalost metodického pokynu není zásadní, neboť tytéž povinnosti pro stěžovatelku vyplývaly již ze zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ZDPH), ale správní orgány odůvodňují porušení dotačních podmínek právě s odkazem na tento metodický pokyn, který tak bezpochyby relevanci měl. Městský soud rovněž nezohlednil ne zcela jasná a určitá pravidla pro čerpání dotace, zejména v otázkách kalkulace a odpočtu DPH a absence odkazu na metodický pokyn.

[8] Městský soud dostatečně neodůvodnil, že vskutku nejde o marginální pochybení ve smyslu pokynu GŘ-D-46. Podle stěžovatelky marginální bylo, neboť nemohlo mít ani potenciálně vliv na naplnění účelu poskytnuté dotace, tedy vznik podporovaných bytů v ČR pro seniory a osoby se ztíženým přístupem k bydlení v důsledku zvláštních potřeb vyplývajících z jejich nepříznivé sociální situace – věk, zdravotní stav nebo sociální okolnosti. Účel dotace – vznik podporovaného bydlení, nebyl ohrožen, což městský soud nezohlednil. Mělo být vzato v úvahu, že k pochybení přispěla nejasná pravidla čerpání dotace, zejména v otázce kalkulace a odpočtu DPH. Napadený rozsudek převážně opakuje odůvodnění žalovaného, neobsahuje vlastní vypořádání s argumenty stěžovatelky.

[9] Městský soud posoudil otázku marginálnosti shledaných pochybení týkajících se osob nájemců bytů nesprávně. Stěžovatelka učinila vše, co po ní šlo spravedlivě očekávat při ověřování podmínek pro poskytnutí bytových jednotek třetím osobám. Paní H. i H. osvědčily splnění podmínek čestným prohlášením. Případné ověřování správnosti jejich obsahu by pro stěžovatelku představovalo nadměrnou finanční, časovou a administrativní zátěž, která nemá oporu v právních předpisech ani v rozhodnutí o poskytnutí dotace (navíc k tomu nemá žádné nástroje). Nelze jí vytýkat, že informace poskytnuté v čestných prohlášeních považovala za pravdivé, když je přitom takový postup v praxi považován za dostačující. Tuto skutečnost tak nelze považovat za relevantní pro uložení povinnosti odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně. Napadený rozsudek tak klade na stěžovatelku nepřiměřené nároky při ověřování splnění podmínek třetími osobami a ve vztahu k posuzování závažnosti důvodů pro prominutí odvodu a penále představují přílišný formalismus. Stěžovatelka odkázala též na judikaturu NSS k zásadě přiměřenosti při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně.

[10] Stěžovatelka namítá, že pokyn GFŘ-D-46 (dále též Pokyn) není právní předpis, který by žalovanému zapovídal odlišný postup. Vyjmenovává pouze nejčastější důvody zvláštního zřetele hodné a žalovaný se od takového demonstrativního výčtu mohl odchýlit. Žalovaný při aplikaci tohoto pokynu postupoval s přílišným formalismem, nevyužil prostor pro zohlednění konkrétních okolností a městský soud ho následoval. Stěžovatelčiny důvody pro prominutí byly hodné zvláštního zřetele a přihlédnout k nim nebylo s Pokynem v rozporu.

Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný se ztotožnil se závěry městského soudu. Stěžovatelka si nárokovala odpočet DPH, proto neměla současně nárok na proplacení předmětné DPH z dotace. Přesto čerpala část poskytnutých prostředků na proplacení DPH, a to v rozporu se ZDPH i podmínkami dotace. Tuto část prostředků tedy použila neoprávněně. Jestliže stěžovatelka čerpala vyšší částku dotace, než tvořily skutečně profinancované výdaje za daný konkrétní byt, tj. část poskytnutých prostředků použila k jinému než stanovenému účelu, rozpočtovou kázeň porušila závažně. Přecherpanou částku měla odvést poskytovateli, to ale neučinila.

[12] Vybudování podporovaných bytů tvoří jednu část poskytnutí účelu dotace (její splnění žalovaný nepopírá), ale druhou je obsazení bytů osobami spadajícími do cílové skupiny, což nyní naplněno nebylo. Výše odvodu navíc odpovídá době neoprávněného užívání konkrétních bytů v rozporu s podmínkami a vyšší neoprávněně použitých prostředků (přecherpaní dotací vlivem chybného nárokování DPH), je tedy zcela v souladu se zásadou proporcionality. Stěžovatelkou citovaná judikatura není v tomto případě přílehlavá. Již v rozhodnutí o poskytnutí dotace je uvedeno, že čerpat prostředky na úhradu DPH může jen plátce, který neuplatňuje nárok na odpočet DPH, podmínky tak byly jasné.

[13] Nebylo sice určeno, jakým způsobem má stěžovatelka ověřovat naplnění podmínek u osob žádajících uzavření nájemní smlouvy na podporovaný byt, ale jako příjemce dotace byla za jejich splnění odpovědná. Bylo na ní, jaký způsob ověření zvolí, a jestliže to bylo pomocí čestných prohlášení, vystavila se riziku, že tyto osoby uvedou nepravdivé údaje. Stěžovatelka mohla po žadatelích požadovat např. výpis z katastru nemovitostí, doložení potvrzení o výši jejich příjmů, případně mohla získat za úplatu přístup do katastru nemovitostí či získat od žadatelů souhlas se zjištěním jejich příjmů u příslušných orgánů. Ověření údajů tedy komplikované nebylo.

[14] Pokyn GFŘ-D-46 vymezuje skutečnosti, v jejichž naplnění lze spatřovat důvody hodné zvláštního zřetele, ale definuje též situace, kdy jsou shledány důvody pro rozhodnutí nad rámec zde uvedených pravidel. Vytvořenou praxí je žalovaný vázán. Žalovaný dostatečně odůvodnil, proč neshledal v tomto případě důvody hodné zvláštního zřetele, jak je definuje Pokyn (jehož aplikaci správní soudy aprobovaly).

Replika žalobkyně

pokračování

[15] Stěžovatelka v reakci na vyjádření žalovaného opakuje, že v otázce odpočtu DPH se jednalo o neúmyslné pochybení, přičemž o metodickém pokynu nevěděla (odkaz na něj nebyl obsažen v dotačních podmínkách ani v rozhodnutí o dotaci, ale být tam měl). Dále opakuje, že při uzavírání nájemních smluv důvěřovala čestným prohlášením a nepředpokládala, že by žadatelé mohli uvést nepravdivé údaje. Toto její pochybení rovněž nebylo úmyslné.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

Napadený rozsudek je přezkoumatelný

[18] Stěžovatelka postupně ve své kasační argumentaci ve vztahu k různým svým argumentům dodává, že se s jejími žalobními námitkami městský soud dostatečně nevypořádal. Ve vztahu k nárokovaní prostředků na proplacení DPH uvádí, že městský soud nezohlednil její argumentaci o neznalosti metodického pokynu, ale následně polemizuje s věcným vypořádáním této námitky městským soudem, tedy že stejné povinnosti vyplývaly stěžovateli i ze ZDPH a rozhodnutí o poskytnutí dotace.

[19] Městský soud podle ní nezohlednil, zda byla dotační pravidla dost jasná, a nedostatečně odůvodnil, že se nedopustila pouze marginálního pochybení ve smyslu pokynu GFŘ-D-46, ale následně rozporuje posouzení městského soudu, že pochybení mělo vliv na naplnění účelu dotace. Vadu také spatřuje v opakování odůvodnění žalovaného.

[20] Jak uvedl NSS v mnoha svých rozhodnutích, např. nedávno v rozsudku ze dne 18. 7. 2025, čj. 5 Afs 33/2025-53, bodě 17, nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak měl městský soud rozhodnout, resp. jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která NSS znemožňuje, aby ho přezkoumal.

[21] Městský soud se ve svém rozsudku žalobními námitkami stěžovatelky zabýval a vysvětlil, proč žalobu považoval za nedůvodnou. Skutečnost, že jinými slovy převzal část argumentace žalovaného, přitom není na překážku, jelikož stěžovatelka v žalobě oproti žádosti o prominutí odvodu a penále svou argumentaci zásadním způsobem nerozvinula. NSS již v minulosti dovedl, že vada nepřezkoumatelnosti není založena ani v případě, kdy se krajský soud ztotožní s částí argumentace správního orgánu a opatří ji souhlasnou poznámkou (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Tím méně pak může být shledána vada nepřezkoumatelnosti v situaci, kdy tyto závěry městský soud svými slovy zopakoval. Městský soud v napadeném rozsudku srozumitelně vysvětlil, z jakých skutkových okolností vyšel a k jakým závěrům na jejich základě dospěl. Stěžovatelka ostatně s těmito závěry věcně polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí nebylo fakticky možné, a tedy tuto námitku do značné míry sama vyvrací.

Judikatura k řízení o žádosti o prominutí odvodu či penále

[22] Podle § 44a odst. 12 rozpočtových pravidel může Generální finanční ředitelství z důvodů hodných zvláštního zřetele zcela nebo zčásti prominout odvod za porušení rozpočtové kázně nebo penále za prodlení s ním, s výjimkou odvodu neoprávněně použitých nebo zadržovaných peněžních prostředků podle § 44 odst. 2 písm. a) a b) nebo odvodu peněžních prostředků podle § 44 odst. 2 písm. i).

[23] Smyslem promíjení odvodů a penále není nahrazovat argumentaci, která náleží již do fáze samotného vyměření odvodu, resp. penále. Prominutí není možné vnímat jako další opravný prostředek proti vyměření odvodu a penále. V řízení o prominutí odvodu nebo penále se žalovaný musí zabývat tím, jestli jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které může zcela nebo zčásti prominout odvod nebo penále. Žalovaný užívá v tomto řízení správní uvážení a soudní přezkum se omezuje na to, zda zákonem stanovené meze správního uvážení nepřekročil, nebo jej nezneužil (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). To však neznamená, že žalovaný může rezignovat na odůvodnění svého rozhodnutí. Právě naopak, o to důkladněji musí posuzovat všechny podstatné skutkové okolnosti a o to pečlivěji popsat v odůvodnění všechny úvahy, které ho vedly k určitému závěru. Rozhodnutí založené na správním uvážení bude nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud nevysvětlí úvahy a kritéria při správním uvážení použita. Žalovaný současně v zájmu právní jistoty a jednoty rozhodování vydává vnitřní předpisy, tj. interní normativní akty (nazývané „pokyny“), kterými stanovuje jednotná pravidla pro posuzování žádostí. Z těchto pokynů se poté odvíjí legitimní očekávání daňových subjektů ohledně rozhodování o jimi uplatněných žádostech (rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2023, čj. 10 Afs 63/2023-53, body 10-14 a tam citovaná judikatura).

Užití dotace na DPH nebylo marginální pochybení

[24] Již žalovaný stěžovatelce v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlil, že podstatou instrukce v metodickém pokynu, která však pouze vysvětluje zákonem stanovené povinnosti, je skutečnost, že poskytovatel příjemci dotace poskytne dotaci i na DPH, pokud však příjemce nenárokoval odpočet DPH. Toto pravidlo nespočívá na složitých daňových principech, jak se snaží naznačit stěžovatelka, ale tkví v prosté a logické úvaze. Dotace pokrývá DPH, ale jen za podmínky, že ji příjemce hradí. Ještě zjednodušeněji lze říci, že příjemce získá dotaci jen na náklady, které vynaložil, což je podstata dotací. Takové pravidlo v žádném případě není nejasné a je nerozhodné, zda stěžovatelka znala metodický pokyn, neboť dodržování takových základních principů stěžovatelce vyplývalo již z rozhodnutí o dotaci i ZDPH. V rozhodnutí o dotaci lze konkrétně poukázat na bod 13, podle kterého je za daňové povinnosti včetně výpočtu zodpovědná stěžovatelka, a bod 14, který hovoří o proplacení dotace na pokrytí DPH, z čehož lze dovodit, že se musí jednat o DPH odvedenou.

[25] Neuvědomění si takové základní skutečnosti nelze omluvit neznalostí daňových specifik a v postupu daňových orgánů vůbec nejde o formalismus. Zároveň lze souhlasit

pokračování

s posouzením městského soudu, že se nejedná o marginální pochybení, jestliže si stěžovatelka nárokovala dotaci ve výši, která jí nenáležela, tedy na náklad, který nevynaložila.

[26] Žalovaný zcela přesvědčivě a s odkazy na konkrétní judikaturu odlišil od nynější věci případy, kdy NSS dospěl k závěru o marginálním pochybení. Žalovaný také uvedl, že účel dotace nelze chápat úzce, tedy pouze jako realizaci stanoveného projektu, ale součástí jsou i obecné požadavky jako např. hospodárné nakládání s prostředky či využití dotace pouze na stanovený účel. Podobně k účelu dotace v širším smyslu staví judikatura NSS (srov. rozsudky ze dne 6. 4. 2023, čj. 5 Afs 411/2021-51, bod 66, ze dne 5. 3. 2024, čj. 6 Afs 4/2023-80, bod 23, ze dne 22. 8. 2025, čj. 8 Afs 60/2024-68, bod 69). Je třeba také připomenout, že stěžovatelka si takto nárokovala prostředky ve výši 204 672,04 Kč, které jí nenáležely, nejde tedy ani o marginální částku. Lze shrnout, že jednání stěžovatelky mělo vliv na splnění obecných účelů dotace a nelze je považovat za marginální.

Čestná prohlášení nezavazují stěžovatelku odpovědnosti

[27] NSS se již ve výše citovaném rozsudku čj. 5 Afs 33/2025-53 zabýval skutkově podobným případem, a to žádostí o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně a penále ve vztahu k dotaci na obdobný projekt (s názvem „B.j. 9 PB - VB Šluknov“), jehož cílem byla rovněž podpora výstavby bytů pro osoby v nepříznivé sociální situaci.

[28] Stejně jako nyní, i v odkazovaném případě příjemce dotace zajišťoval splnění podmínek žadatelů o uzavření nájemních smluv pomocí čestných prohlášení, jejichž pravdivost dále neověřoval. Z důvodu, že žadatel uvedl v čestném prohlášení nepravdivé údaje (podmínky pro uzavření nájemní smlouvy nesplňoval) a příjemce s ním přesto uzavřel nájemní smlouvu, byl příjemci dotace uložen odvod a penále. Příjemce také argumentoval, že jde o marginální pochybení, které lze prominout. NSS se s touto argumentací neztotožnil a v této věci nevidí důvod se od svých závěrů odchýlit.

[29] I když je porušení dotačních podmínek vyvoláno nepoctivým jednáním třetích osob, nezavazuje to příjemce dotace odpovědnosti za nesplnění podmínek, k jejichž dodržení se sám zavázal. To platí i tehdy, jedná-li se o podmínku, která se může jevit přísně či tak, že může být problém s ověřením jejího splnění. Dotační podmínky nestanovily konkrétní způsob, jak mají nájemci prokazovat, že patří do cílové skupiny. Pokud však příjemce dotace zvolil formu čestných prohlášení, záviselo splnění dotačních podmínek na tom, že všechny osoby žijící v podporovaných bytech čestná prohlášení vyplnily pravdivě (rozsudek NSS čj. 5 Afs 33/2025-53, body 21-22).

[30] NSS v citovaném rozsudku také vyvrátil, že by ověření údajů uvedených na čestných prohlášeních bylo značně komplikované, a představil možné způsoby, jak to provést. Příjemce dotace sice neměl povinnost tyto kvalifikovanější formy ověření využít, pokud tak ale neučinil, dobrovolně na sebe převzal vyšší míru rizika, což jej nemůže zbavit odpovědnosti za porušení dotačních podmínek. Stěží to tedy může být důvodem hodným zvláštního zřetele podle § 44a odst. 12 rozpočtových pravidel (rozsudek NSS čj. 5 Afs 33/2025-53, bod 23).

[31] Výše uvedené úvahy jsou aplikovatelné i na tuto věc. Stěžovatelka se zavázala zajistit, aby vystavěné byty byly k dispozici pouze určité skupině obyvatel. Měla na výběr možnosti, jak toho dosáhnout, a pokud si vybrala takto „rizikový“ způsob, nese odpovědnost za to, že nefungoval.

[32] Navíc argument, že příjemce dotace postupoval v dobré víře, je spíše uplatnitelný již v řízení o vyměření odvodu. Stejně tak případné zvažování intenzity nesplnění právní povinnosti při čerpání dotace ve vztahu k negativním důsledkům vyplývajícím z tohoto porušení se primárně vztahují již k řízení, v němž se posuzuje porušení rozpočtové kázně a jeho intenzita (rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2024, čj. 1 Afs 205/2023-41, body 24 a 27).

[33] Ačkoli lze se stěžovatelkou souhlasit, že pokyn GFŘ-D-46 nemůže obsahovat taxativní vymezení pochybení, která jsou považována za marginální a jako taková hodná zvláštního zřetele, jedná se o ustálenou správní praxi, podle které je žalovaný povinen postupovat. Žalovaný se však neomezil na konstatování, že důvody, pro které stěžovatelka žádala o prominutí odvodu, nespádají pod pokyn GFŘ-D-46, ale hodnotil a přesvědčivě odůvodnil, proč se nejedná o důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 44a odst. 12 rozpočtových pravidel. Tímto důvodem byla skutečnost, že byty užívaly po určitou dobu dvě osoby, které nespádaly do cílové skupiny, pro něž byly dotované byty v souladu s účelem dotace, který nelze chápat zužujícím způsobem, určeny.

[34] Závěrem lze dodat (stejně jako v rozsudku čj. 5 Afs 33/2025-53, bod 24), že i kdyby se o případ zvláštního zřetele hodný jednalo (což NSS nyní neshledal), žalovaný nebyl povinen odvod prominout. Na prominutí není právní nárok, ale rozhodnutí o něm podléhá diskreci žalovaného. Úlohou správních soudů přitom není nahradit žalovaného v této kompetenci, ani nahradit jeho uvážení úvahou vlastní, ale pouze posoudit, zda nedošlo k překročení mezí tohoto uvážení nebo jeho zneužití. I v případě, že by stěžovatelka přesvědčivě odůvodnila, že se jednak dopustila omluvitelného pochybení z důvodu složitosti daňové úpravy a že vynaložila dostatečné úsilí ke zjištění, zda žadatelé splňují podmínky dotačního programu, automaticky by to neznamenalo, že je rozhodnutí žalovaného nezákonné. Zároveň by totiž bylo nutné, aby žalovaný překročil meze správního uvážení. Překročení mezí (respektive zneužití) správního uvážení městský soud neshledal a NSS se s ním z výše uvedených důvodů zcela ztotožňuje.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[35] Na základě výše uvedeného dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2025

Eva Šonková
předsedkyně

s
e
n
á
t
u